

III A Uz 46/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Urszula Iwanowska (spr.)

Sędziowie: SA Romana Mrotek

del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania M. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

na skutek zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 czerwca 2016 r., sygn. akt VII U 478/16,

postanawia: uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie VI Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk

III A Uz 46/17

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13 czerwca 2016 r., które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Szczecinie w dniu 14 czerwca 2016 r., M. T. wniosła odwołanie od decyzji z dnia 8 grudnia 2015 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. odmawiającej przyznania jej prawa do renty oraz skargę o stwierdzenie rażącej przewlekłości i beczynności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. w doręczeniu decyzji o odmowie przyznania renty i uniemożliwienie jej wniesienia skutecznego środka odwoławczego i zasądzenie słusznego odszkodowania.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że wnosi odwołanie od decyzji z dnia 8 grudnia 2015 r. (jest to najbardziej prawdopodobna data, bo w tym dniu była komisja lekarska ZUS) odmawiającej jej prawa do renty. Decyzja ta nie została jej nigdy doręczona, a jest ona niesłuszna, bowiem badanie było nierzetelne nie odpowiadało żadnemu poziomowi badania lekarskiego.

Nadto odwołująca wniosła o stwierdzenie rażącej przewlekłości i beczynności organu rentowego, ponieważ niedoręczenie decyzji ubezpieczonemu, aby nie mógł się od niej odwołać jest rażącą formą zamykania drogi sądowej i nadużyciem prawa.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przekazał odwołanie M. T. Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. na podstawie art. 477⁹ k.p.c. wskazując, że z treści odwołania wynika, iż organ rentowy wydał decyzję, a zatem odwołanie ubezpieczona winna złożyć w organie rentowym, który – jeżeli nie zmieni decyzji we własnym zakresie – przekaże je wraz z aktami do sądu.

Z postanowieniem tym nie zgodziła się M. T., która w złożonym zażaleniu zarzuciła, że postępowanie organu rentowego uniemożliwia jej dalsze staranie się o rentę, a zatem odwołanie powinno być rozpoznane przez sąd - a nie przekazywane do tego organu - jako powództwo przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o ustalenie prawa do renty.

Podnosząc powyższe skarżąca wniosła o uchylenie postanowienia i rozpatrzenie sprawy w pełnym zakresie skarżenia.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie okazało się uzasadnione.

Zaskarżone postanowienie sądu pierwszej instancji należało uznać za przedwczesne. Pismo ubezpieczonej z dnia 13 czerwca 2016 r. zatytułowane odwołanie i skarga nie jest jednoznaczne w swojej treści, bowiem z jednej strony ubezpieczona wnosi o przyznanie prawa do renty, z drugiej wskazuje, że od dnia 8 grudnia 2015 r. nie otrzymała decyzji organu rentowego w tym przedmiocie.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w myśl art. 468 k.p.c. winien podjąć czynności wyjaśniające i ustalić czy w niniejszej sprawie ubezpieczona domaga się:

- zobowiązania organu rentowego do wydania decyzji (art. 477⁹ § 4 k.p.c.)

czy też

- zmiany decyzji organu rentowego i przyznanie prawa do renty (art. 477⁹ § 1 k.p.c.).

W obu sytuacjach sąd winien ustalić czy i kiedy ubezpieczona złożyła wniosek o prawa do renty w organie rentowym oraz jaki był dalszy tok postępowania organu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do rozpoznania.

SSA Romana Mrotek SSA Urszula Iwanowska del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk